

dáním) nebo po případě jen trháním taškou. Již těmito dvěma výsledky hlavního přelíčení byly tudíž napověděny skutečnosti, které při správném použití zákona by opodstatňovaly u přímého pachatele skutkovou podstatu zločinu krádeže nedokonané podle §§ 8, 171, 173, event. též podle § 174, II c) tr. z.

Byť i obžalovaný M. skutek obžalobou kvalifikovaný jako zločin podle §§ 190, 193 tr. z. zcela doznal, nebyl porotní soudní sbor podle § 320 tr. ř. zproštěn povinnosti, aby položením otázky eventuální ve směru zločinu podle §§ 8, 171, 173, 174, II c) tr. z. a případně dodatkové otázky k ní na kvalifikaci podle § 179 tr. z. (krádež s obzvláštní odvážlivostí a lstí) umožnil porotcům vysloviti se o kvalifikaci činu rozdílně od obžaloby, která, opírajíc se o výpověď svědka Th. a zodpovídání obžalovaného M., spatřuje již »v násilném vytržení« bez bližšího vymezení tohoto pojmu skutkovou podstatu loupeže. — — — — —

Čís. 5636.

Na osobu, již byla udělena dočasná koncese — na př. za účelem vyzkoušení nabízeného jí přístroje — dlužno s hlediska §§ 23, 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. z roku 1924 pohlížeti po uplynutí doby kryté prozatímní koncesí jako na radiokoncesionáře, jehož povolení zaniklo.

(Rozh. ze dne 17. června 1936, Zm I 561/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 18. března 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 24 zákona z 20. prosince 1923, č. 9 Sb. z. a n. z roku 1924, zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259, č. 2 tr. ř. zprostil obžalovaného obžaloby pro tento přečin.

Důvody:

Zmateční stížnost napadající rozsudek z důvodů zmatek č. 4, 5, 9 a) § 281 tr. ř. je opodstatněna.

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný měl radiopřijímač s prozatímní koncesí, jejíž platnost uplynula 16. září 1935, a že přes to podržel u sebe radiopřístroj dále bez povolení, až mu byl 21. září 1935 zabaven. Rozsudek reprodukuje v tom směru obhajobu zřejmě bere za zjištěno dále i tvrzení obžalovaného, že na zkoušku koupený aparát si nemínil nechat a nechtěl jej, v čemž se kryje ve výsledcích trestního řízení oporu nacházející zjištění, že po uplynutí prozatímní koncese po 16. září 1935 přístroje už nepoužíval, že jej dal prodávateli k dispozici a poštovnímu úřadu dne 20. září 1935 to oznámil.

Na osobu, již byla udělena dočasná koncese na příklad za účelem vyzkoušení nabízeného jí přístroje, dlužno pohlížeti po uplynutí doby kryté prozatímní koncesí jako na radiokoncesionáře, jehož povolení za-

niklo. Zákon arcí v § 23 spojuje tyto účinky se zánikem povolení podle § 22, není však závažného důvodu proti tomu, aby stejně bylo hleděno na zánik koncese prozatímní (dočasné), neboť v takovém případě není třeba, aby se oprávněná osoba vzdala povolení a zachovala při tom lhůtu uvedenou v § 22, lit. c) cit. zák., když je povolení od počátku uděleno jako dočasné a terminované svým trváním. Druhý a třetí odstavec § 23 zák. č. 9/1924 Sb. z. a n. obsahuje pak zvláštní ustanovení pro případ přechovávání radia po zániku povolení, vylučující, aby jakékoli přechovávání radiopřístroje po uplynutí doby platnosti koncese bylo již přčinem podle § 24 cit. zák.

Trestní sankce nastupuje jen, kde jde o přechovávání, k němuž nebylo dáno vůbec povolení, o němž tedy státní správa vůbec vědomosti nenabyla, kdežto v případech, kde dozorčí orgány zvěděly již na základě přihlášky o udělení koncese, byť i prozatímní, jak tomu je v případě souzeném, že určitá osoba dovozeně přechovává radiofonní zařízení, je kontrola zabezpečena a zákon svým ustanovením přihlíží pak i k soukromému zájmu koncesionáře a umožňuje mu v § 23 cit. zák. poskytnutím dostatečné lhůty provedení převodu přístroje na osobu jinou, což stejně nutno vykládati jako platící i pro toho, kdo si opatřil dočasnou koncesi za účelem vyzkoušení nabízeného mu přístroje; jeť mu přiznati postačitelnou lhůtu k provedení vrácení přístroje dodavateli, jenž se případně vrácení i brání.

Judikatura (Sb. n. s. č. 3213, 3321, 3841) důsledně hájí stanovisko, že pouhé přechovávání přístroje radioamatérem, jehož oprávnění zaniklo, ve lhůtě zákonné (§ 23, odst. 2 cit. zák.), nebo úřadem povolené (§ 23, odst. 3 cit. zák.) není přčinem podle § 24 cit. zák.

Ze zjištění rozsudku plyne, že lhůta od 16. září (vypršení prozatímní koncese) do 21. září 1935 (zabavení přístroje), po kterou byl přístroj u obžalovaného bez povolení, nepřekročila lhůty stanovené v § 23 cit. zák. a chybí tu tedy skutková povaha § 24 cit. zák. již po objektivní stránce.

Aniž bylo proto přihlížeti k ostatním vývodům zmateční stížnosti, bylo obžalovaného obžaloby na něho vznesené zprostiti.

Čís. 5637.

Přestupek podle § 8 zákona čis. 4/1931 Sb. z. a n. není deliktem trvalým.

Pokračoval-li kdo v neplnění své alimentární povinnosti po určitou dobu pozdější, nebrání jeho opětovnému odsouzení okolnost, že byl již pravoplatně odsouzen pro neplnění povinnosti vyživovati po určitou dobu dřívější.

K návrhu podle § 9, odst. 1 zákona čis. 4/1931 Sb. z. a n. se nevyžaduje formální usnesení poručenského soudu; proti rozhodnutí poručenského soudu, že návrh na stíhání má býti podán, nepřisluší nemanželskému otci stížnost.

(Rozh. ze dne 17. června 1936, Zm I 564.)